

No 8307

**ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ
ΑΝΘΡΩΠΟΥ**

ΠΕΜΠΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής αρ. 44989/08

που κατέθεσε ο Χb. κατά της Γαλλίας και της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πέμπτο Τμήμα), που συνεδρίασε στις 9 Νοεμβρίου 2010 με την ακόλουθη σύνθεση :

Peer Lorenzen, *Πρόεδρος,*

Jean-Paul Costa,

Χρήστο Ροζάκη,

Rait Maruste,

Mark Villiger,

Isabelle Berro-Lefèvre,

Zdravka Kalaydjieva, *Δικαστές*

και Claudia Westerdiek, *Γραμματέα Τμήματος,*

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω προσφυγή που εισήχθη στις 22 Σεπτεμβρίου 2008,

Έχοντας υπόψη την απόφαση του Δικαστηρίου να εξετάσει συγχρόνως το παραδεκτό και την ουσία της υπόθεσης,

Έχοντας υπόψη το προσωρινό μέτρο που υποδείχτηκε στην Γαλλική Κυβέρνηση σύμφωνα με το άρθρο 39 του Κανονισμού,

Έχοντας υπόψη την απόφαση για κατά προτεραιότητα εξέταση της προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 41 του Κανονισμού του Δικαστηρίου,

No 8307

Έχοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι καθ'ων η προσφυγή κυβερνήσεις και αυτές που κατέθεσε προς αντίκρουση ο προσφεύγων,

Έχοντας υπόψη τα σχόλια που υπέβαλε η Ανωτάτη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες (UNHCR),

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

Ο προσφεύγων, Xb., είναι Σομαλός υπήκοος, που γεννήθηκε το 1982 και είναι κάτοικος Άλμπι. Ο Πρόεδρος του Τμήματος έκανε δεκτό το αίτημα του προσφεύγοντα να μην ανακοινωθεί η ταυτότητά του (άρθρο 47 §3 του Κανονισμού). Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο της Τουλούζ, κο S.Laspalles. Οι καθ'ων η προσφυγή κυβερνήσεις εκπροσωπήθηκαν, η μεν Γαλλία από την κα E.Belliard, Διευθύντρια Νομικών Υποθέσεων στο Υπουργείο Εξωτερικών και η δε Ελλάδα, διαδοχικά από τον κο Α.Γ.Τζεφεράκο, Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και τον κο Φ.Π. Γεωργακόπουλο, επίσης Πρόεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

A. Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τα μέρη, έχουν ως εξής :

Ο προσφεύγων που γεννήθηκε στην Νότια Σομαλία, λέει ότι ανήκει στην φυλή Reer Bargaawé και ότι διώκεται στην Σομαλία από τον στρατό Hawiye λόγω της εθνικής του προέλευσης. Εξηγεί ότι κατά την διάρκεια του πολέμου στην Σομαλία, πολλά μέλη της οικογένειάς του σκοτώθηκαν από τον στρατό Hawiye και ότι ο ίδιος τραυματίστηκε. Ο προσφεύγων και η οικογένειά του μεταφέρθηκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Mogadiscio. Κατά την διαμονή τους στο στρατόπεδο, που διήρκεσε πολλά έτη, υπέστησαν επιθέσεις κατά τις οποίες οι αδερφές του προσφεύγοντα σκοτώθηκαν. Ο προσφεύγων δέχτηκε μια σφαίρα στο αριστερό πόδι και τον άφησαν χωρίς την κατάλληλη φροντίδα.

Στις αρχές του 2007, ανέβηκε στην εξουσία ένας άλλος πολιτικός συνασπισμός και ο προσφεύγων φυλακίστηκε, ο αδερφός του σκοτώθηκε, η

No 8307

νύφη του βιάστηκε και η γυναίκα του βιάστηκε και μαχαιρώθηκε στο στομάχι.

Ο προσφεύγων εξηγεί ότι υπέστη πολλά βασανιστήρια στην φυλακή του Mogadiscio, για τέσσερις μήνες : του κρατούσανε το κεφάλι μέσα στο νερό για πολλά λεπτά, τον μαχαιρώσανε στον αριστερό μηρό. Ο προσφεύγων δήλωσε ότι υπέστη τις κακοποιήσεις αυτές κυρίως επειδή ανήκε στην φυλή Reer Baraawé. Μετά από μια σύγκρουση μεταξύ δύο στρατών, οι φυλακισμένοι κατάφεραν να αποδράσουν.

Τότε ο προσφεύγων αποφάσισε να αποδράσει προς ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης. Το 2007, εγκατέλειψε την χώρα του για να πάει στην Υεμένη χάρις σε οικονομική βοήθεια του αδερφού του που κατοικεί στην Γαλλία. Στην συνέχεια μετέβη στην Τουρκία και την Ελλάδα.

Στις 10 Αυγούστου 2007, συνελήφθη από το Λιμεναρχείο Χίου, για παράνομη είσοδο και διαμονή στην Ελλάδα.

Με την απόφαση αρ. 167/07, ο Εισαγγελέας του Πρωτοδικείου Χίου δεν άσκησε ποινική δίωξη και διέταξε την προώθηση του προσφεύγοντα στην χώρα καταγωγής ή προέλευσής του.

Στις 13 Αυγούστου 2007, ο προσφεύγων παραδόθηκε στην Υποδιεύθυνση Ασφαλείας της Χίου ώστε να ξεκινήσει η διαδικασία διοικητικής επαναπροώθησης.

Στις 14 Αυγούστου 2007, τέθηκε σε διοικητική κράτηση και του δόθηκε προθεσμία τριών ημερών για να υποβάλλει αντιρρήσεις πριν εκδοθεί η απόφαση διοικητικής επαναπροώθησης. Ο προσφεύγων δεν πρόβαλε αντιρρήσεις και στις 17 Αυγούστου 2007 εκδόθηκε η απόφαση διοικητικής επαναπροώθησης εναντίον του.

Στις 6 Σεπτεμβρίου 2007 απαγγέλθηκε αναστολή της εκτέλεσης της απόφασης επαναπροώθησης και ο προσφεύγων αφέθηκε ελεύθερος.

Κατά την διάρκεια της διοικητικής κράτησης, δηλαδή για μια διάρκεια είκοσι ημερών, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι υπέστη πολλές κακοποιήσεις από την Αστυνομία : κλωτσιές, προσβολές, χαστούκια. Σύμφωνα με την ελληνική κυβέρνηση, ο προσφεύγων δεν υποβλήθηκε ποτέ σε απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση κατά παράβαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

No 8307

Στις 30 Δεκεμβρίου 2007, ο προσφεύγων έφυγε από την Ελλάδα. Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, η ελληνική αστυνομία, αφού του πήρε τα δαχτυλικά του αποτυπώματα, τον οδήγησε στα σύνορα με την Τουρκία. Σύμφωνα με την ελληνική κυβέρνηση, ο προσφεύγων έφυγε από την Ελλάδα από μόνος του.

Στην Τουρκία, φυλακίστηκε για πέντε ημέρες και του ζητήθηκε να εγκαταλείψει την χώρα. Τον συνέλαβε η συριακή αστυνομία στα σύνορα και φυλακίστηκε για δύο εβδομάδες. Από την Συρία οδηγήθηκε στην Σομαλία. Ως προς αυτό προσκομίζει αντίγραφο αεροπορικού εισιτηρίου της 23^{ης} Ιανουαρίου 2008 που προβλέπει την μεταφορά του στο Κέντρο Κράτησης «Dubai Detention Centre» στο Mogadiscio.

Στην Σομαλία συνελήφθηκε από την εθνική αστυνομία της Σομαλίας με την άφιξή του στο αεροδρόμιο. Υποστηρίζει ότι ήταν γνωστός στις αρχές και τον αναζητούσαν λόγω της απόδρασής του.

Φυλακίστηκε στην Κεντρική Φυλακή (Central prison) του Mogadiscio για μια περίοδο είκοσι έξι ημερών. Κατά το διάστημα αυτό, υπέστη πολλά βασανιστήρια. Κατόρθωσε να απελευθερωθεί καταβάλλοντας ένα ποσό στους υπευθύνους της φυλακής. Παραθέτει αντίγραφο έγγραφου της Εθνικής Αστυνομίας της Σομαλίας που βεβαιώνει την έξοδο του προσφεύγοντα από την κεντρική φυλακή του Mogadiscio.

Στις 25 Απριλίου 2008, έφυγε και πάλι από την Σομαλία για να πάει στην Υεμένη με πλοίο. Με την βοήθεια της κοινότητας Reer Baraawé που ζει στην Ευρώπη και στην Βόρειο Αμερική, μπόρεσε να φύγει από την Υεμένη και έφτασε στο Παρίσι στις 27 Μαΐου 2008.

Ο προσφεύγων προσκομίζει αναλυτικό ιατρικό πιστοποιητικό της 23^{ης} Σεπτεμβρίου 2008 που εξέδωσε Γενικός Γιατρός του Ιατρικού Κέντρου του Canterau στο Άλμπι και που διαπιστώνει πολλές κακώσεις η περιγραφή των οποίων συμπίπτει με την περιγραφή για κακοποιήσεις στην Σομαλία μέχρι τις αρχές του 2007.

Στην Γαλλία και λόγω της καταγραφής των δαχτυλικών του αποτυπωμάτων στο αρχείο EURODAC, αρνήθηκαν στον προσφεύγοντα την δυνατότητα να κάνει αίτηση ασύλου σύμφωνα με τον Κανονισμό (CE) αρ. 343/2003 του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 18^{ης} Φεβρουαρίου 2003, τον λεγόμενο Κανονισμό «Δουβλίνο II».

No 8307

Του ζητήθηκε να παρουσιάζεται κάθε μήνα στην Νομαρχία του Tarn για να υπογράψει μια πρόσκληση που εκδόθηκε στα πλαίσια της διαδικασίας για καθορισμό του υπεύθυνου Κράτους για την εξέταση της αίτησης ασύλου του, εν προκειμένω της Ελλάδας.

Στις 11 Σεπτεμβρίου 2008, με σιωπηρή συμφωνία, οι ελληνικές αρχές δέχτηκαν να αναλάβουν τον προσφεύγοντα.

Στις 22 Ιανουαρίου 2009, ο Νομάρχης του Tarn εξέδωσε απόφαση άρνησης χορήγησης διαμονής και παράδοσης στις αρμόδιες αρχές Κράτους Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης που κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα.

Την ίδια μέρα, ο προσφεύγων, συνελήφθηκε μέσα στην Νομαρχία, τέθηκε υπό διοικητική κράτηση εν αναμονή της προώθησής του στην Ελλάδα.

Την ίδια μέρα, το Δικαστήριο αποφάσισε να υποδείξει στην Γαλλική Κυβέρνηση, σύμφωνα με το άρθρο 39 του Κανονισμού του, ότι θα ήταν καλό να μην προωθηθεί στην Ελλάδα ο προσφεύγων και αυτό μέχρι τις 12 Φεβρουαρίου 2009.

Με απόφαση της 26^{ης} Ιανουαρίου 2009, ο Δικαστής Ασφαλιστικών Μέτρων του Διοικητικού Δικαστηρίου της Τουλούζ ανέστειλε την εκτέλεση της απόφασης του Νομάρχη του Tarn που διέτασσε την παράδοση του προσφεύγοντα στις ελληνικές αρχές. Διαπίστωσε πρώτον, ότι μια τέτοια απόφαση που μπορούσε να εκτελεστεί αυτεπάγγελτα, καθώς και η απόφαση άρνησης της χορήγησης διαμονής λόγω ασύλου, δημιουργούν κατάσταση ανάγκης της αρμοδιότητάς του. Ο Δικαστής διαπίστωσε ότι το Δικαστήριο εφάρμοσε το άρθρο 39 του Κανονισμού του και ότι έπρεπε να εφαρμοστεί η αίτηση προσωρινών μέτρων. Έκρινε επίσης ότι «οι λόγοι που στηρίζονται στο ότι η Ελλάδα δεν τηρεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της σε θέματα ασύλου, πράγμα που θα είχε ως αποτέλεσμα η παράδοση [του προσφεύγοντα] στις ελληνικές αρχές να αποτελεί παραβίαση του δικαιώματος ασύλου, εμφανίζονται ικανοί να θέτουν θέμα σοβαρής αμφισβήτησης όσον αφορά τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης (...)».

Στις 10 Φεβρουαρίου 2009, το Δικαστήριο αποφάσισε να παρατείνει το προσωρινό μέτρο για όσο διαρκεί η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου.

Στις 14 Οκτωβρίου 2009, ο προσφεύγων κατέθεσε αίτηση ασύλου στο Γαλλικό Οργανισμό Προστασίας των Προσφύγων και Απατρίδων (OFRPA).

No 8307

Με απόφαση της 31^{ης} Δεκεμβρίου 2009, που διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο στις 10 Μαρτίου 2010, ο OFRPA αναγνώρισε στον προσφεύγοντα την ιδιότητα του πρόσφυγα.

B. Το οικείο δίκαιο και πρακτική

1. Οι ισχύοντες διεθνείς νόμοι

Ο Κανονισμός (CE) αρ. 343/2003 του Συμβουλίου της 18^{ης} Φεβρουαρίου 2003, ο οποίος εφεξής θα αποκαλείται Δουβλίνο II, καθορίζει τα κριτήρια και τους μηχανισμούς καθορισμού του Κράτους Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης που είναι υπεύθυνο για την εξέταση μιας αίτησης ασύλου που κατατίθεται σε ένα από τα Κράτη Μέλη από υπήκοο τρίτης χώρας που έχει διέλθει από ένα άλλο Κράτος Μέλος. Σκοπός του Κανονισμού Δουβλίνο II είναι να διασφαλιστεί η εξέταση κάθε αίτησης ασύλου από ένα μόνο Κράτος. Αυτό καθίσταται υπεύθυνο για την εξέταση αυτή ιδίως «όταν αποδεικνύεται, με βάση αποδείξεις ή ενδείξεις (...) ότι ο αιτών άσυλο πέρασε παράνομα, μέσω επίγειας, θαλάσσιας ή εναέριας οδού, τα σύνορα ενός Κράτους Μέλους στο οποίο μπήκε ερχόμενος από τρίτο Κράτος (...)». Η αρμοδιότητα αυτή λήγει δώδεκα μήνες μετά την ημερομηνία κατά την οποία πέρασε παράνομα ο ενδιαφερόμενος τα σύνορα (άρθρο 10 §1 του Κανονισμού). Οι προαναφερθείσες αποδείξεις και ενδείξεις μπορούν να χορηγηθούν από τα Κράτη μέσω του συστήματος «EURODAC» που τέθηκε σε ισχύ με τον Κανονισμό (CE) αρ. 2725/2000 του Συμβουλίου προκειμένου να διασφαλιστεί η σύγκριση των δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή της Σύμβασης του Δουβλίνου. Σύμφωνα με τον Κανονισμό αυτό (αρ. 4 §1 και 8 §1), τα Κράτη Μέλη οφείλουν να παίρνουν χωρίς καθυστέρηση τα δακτυλικά αποτυπώματα όλων των δακτύλων κάθε αιτούντος άσυλο και κάθε αλλοδαπού (άνω των δεκατεσσάρων ετών) ο οποίος πέρασε παράνομα τα σύνορα και συνελήφθηκε.

2. Οι οικείες διατάξεις του γαλλικού δικαίου

Ο Κώδικας εισόδου και διαμονής αλλοδαπών και δικαίου του ασύλου ορίζει τα εξής :

Άρθρο L 531-1

«Κατά παρέκκλιση όσων ορίζονται στα άρθρα L 213-2 και L 213-3, L 511-1 έως L 511-3, L512-2 ως L 512-4 (1), L 513-1 και L 531-3, ο αλλοδαπός που δεν είναι

No 8307

υπήκοος Κράτους Μέλους της Ευρωπαϊκής Ένωσης ο οποίος εισήλθε ή διέμεινε στην Γαλλία χωρίς να συμμορφώνεται στα άρθρα L211-1, L 211-2, L 311-1 και L 311-2 μπορεί να παραδοθεί στις αρμόδιες Αρχές του Κράτους Μέλους που του επέτρεψε να εισέλθει ή να διαμείνει στην επικράτειά του, ή από το οποίο προέρχεται άμεσα, κατ'εφαρμογή των διατάξεων των διεθνών συμβάσεων που έχουν συναφθεί για το σκοπό αυτό με τα Κράτη Μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Ο αλλοδαπός που αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο ενημερώνεται για την παράδοση αυτή με έγγραφη και αιτιολογημένη απόφαση που την εκδίδει διοικητική αρχή που ορίζεται με διάταγμα με γνωμοδότηση του Συμβουλίου Επικρατείας.

Η απόφαση αυτή μπορεί να εκτελεστεί αυτεπάγγελα από την Διοίκηση αφού διασφαλιστεί ότι ο αλλοδαπός μπορεί να παρουσιάσει παρατηρήσεις και να ειδοποιήσει το Προξενείο του, το δικηγόρο του ή κάθε άλλο άτομο της επιλογής του».

Άρθρο L 711-1

« Η ιδιότητα του πρόσφυγα αναγνωρίζεται σε κάθε άτομο που διώκεται λόγω της δράσης του υπέρ της ελευθερίας καθώς και σε κάθε άτομο στο οποίο η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες ασκεί την εντολή της υπό τους όρους των άρθρων 6 και 7 του Καταστατικού της όπως αυτό υιοθετήθηκε από την Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών στις 14 Δεκεμβρίου 1950 ή που ανταποκρίνεται στους ορισμούς του 1^{ου} άρθρου της Σύμβασης της Γενεύης της 28^{ης} Ιουλίου 1951 σχετικά με το καθεστώς των προσφύγων. Τα άτομα αυτά διέπονται από τις διατάξεις που εφαρμόζονται στους πρόσφυγες σύμφωνα με την προαναφερθείσα σύμβαση της Γενεύης».

Ο Κώδικας Διοικητικής Δικαιοσύνης προβλέπει τα εξής :

Άρθρο L 521-1

«Όταν μια διοικητική απόφαση, ακόμα και αν είναι απορριπτική, προσβάλλεται με αίτηση ακύρωσης ή αναθεώρησης, ο Δικαστής των Ασφαλιστικών Μέτρων, που επιλαμβάνεται μιας τέτοιας αίτησης, μπορεί να διατάξει την αναστολή της εκτέλεσης της απόφασης αυτής, ή ορισμένων αποτελεσμάτων αυτής, όταν δικαιολογείται λόγω επείγουσας ανάγκης και υπάρχει λόγος που μπορεί να δημιουργήσει, στο στάδιο της έρευνας, σοβαρή αμφιβολία όσον αφορά τη νομιμότητα της απόφασης.

Όταν απαγγέλεται η αναστολή, η απόφαση επί της αίτησης αναίρεσης ή αναθεώρησης της απόφασης εκδίδεται το συντομότερο δυνατόν. Η αναστολή λήγει

No 8307

το αργότερο όταν εκδίδεται απόφαση επί της αίτησης ακύρωσης ή αναθεώρησης της απόφασης».

Άρθρο L 521-2

«Όταν επιληφθεί μιας παρόμοιας αίτησης που δικαιολογείται από επείγουσα ανάγκη, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί να διατάξει όλα τα μέτρα που είναι απαραίτητα για την προστασία θεμελιώδους ελευθερίας κατά της οποίας, ένα νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου ή ένας οργανισμός ιδιωτικού δικαίου, κατά την άσκηση μιας εκ των εξουσιών του, έχει επιφέρει σοβαρή και προδήλως παράνομη προσβολή. Ο Δικαστής των Ασφαλιστικών Μέτρων αποφαινεται εντός προθεσμίας σαράντα οκτώ ωρών».

Άρθρο L 522-1

« Ο Δικαστής των Ασφαλιστικών Μέτρων δικάζει κατ'αντιμωλία επί διαδικασίας έγγραφης ή προφορικής.

Όταν του ζητείται να απαγγείλει τα μέτρα των άρθρων L 521-1 και L 521-2, να τα τροποποιήσει ή να θέσει τέρμα σε αυτά, ενημερώνει αμελλητί τα μέρη για την ημερομηνία και την ώρα της δημόσιας συνεδρίασης.

Η συνεδρίαση γίνεται χωρίς προτάσεις του Δημόσιου Εισηγητή εκτός αν η υπόθεση παραπεμφθεί στην πολυμελή σύνθεση.»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

1. Κατά της Ελλάδας

Ο προσφεύγων υποβάλλει στο Δικαστήριο πολλές αιτιάσεις που στηρίζονται στην επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

α) Παραπονείται ότι υπέστη κακοποιήσεις από την ελληνική αστυνομία όταν ήταν υπό κράτηση.

β) Εξηγεί ότι, από την Ελλάδα, προωθήθηκε στην Τουρκία όπου συνελήφθηκε και φυλακίστηκε και στην συνέχεια προωθήθηκε στην Συρία και την Σομαλία όπου υπέστη απάνθρωπες και εξευτελιστικές μεταχειρίσεις. Υποστηρίζει λοιπόν ότι υπέστη τέτοιες μεταχειρίσεις μετά την επαναπροώθηση που του έγινε, τον Δεκέμβριο του 2007, από πλευράς ελληνικών αρχών.

No 8307

γ) Ο προσφεύγων υποστηρίζει επίσης ότι μια ενδεχόμενη προώθησή του στην Ελλάδα θα τον κάνει να διατρέχει τον κίνδυνο να υποστεί και πάλι απάνθρωπες και εξευτελιστικές μεταχειρίσεις.

2. Κατά της Γαλλίας

α) Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 3 της Σύμβασης και παραπονείται ότι η προώθησή του στην Ελλάδα τον κάνει να διατρέχει τον κίνδυνο να υποστεί απάνθρωπες και εξευτελιστικές μεταχειρίσεις. Θεωρεί ότι η προώθησή του στην Ελλάδα θα αποτελούσε έμμεση επαναπροώθησή του σε ενδιάμεση χώρα η οποία δεν πληρεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της όσον αφορά την προστασία των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο.

β) Ο προσφεύγων επικαλείται τα άρθρα 3 και 13 της Σύμβασης και υποστηρίζει ότι δεν υπάρχει στο γαλλικό δίκαιο προσφυγή που να έχει αυτοδικαίως ανασταλτικό αποτέλεσμα για να αμφισβητήσει την απόφαση επανεισδοχής του στην Ελλάδα που εξέδωσε ο Νομάρχης, απόφαση που μπορεί να εκτελεστεί αυτεπαγγέλτως από την Διοίκηση. Υποστηρίζει επίσης ότι δεν είχε την βοήθεια διερμηνέα παρά κατά την στιγμή της κοινοποίησης των αποφάσεων του Νομάρχη της 22ας Ιανουαρίου 2009. Επομένως, δεν πληροφορήθηκε σε γλώσσα που καταλάβαινε την προηγούμενη διεξαγωγή της διαδικασίας και δεν ήταν σε θέση να παρουσιάσει παρατηρήσεις όπως το προβλέπει ο Νόμος, πριν εκδώσει ο Νομάρχης την απόφαση για την επανεισδοχή του στην Ελλάδα.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΜΕΡΟΣ

A Ως προς τις επικαλούμενες παραβιάσεις του άρθρου 3 της Σύμβασης σχετικά με την διαμονή του προσφεύγοντα στην Ελλάδα το 2007

1. Ο προσφεύγων θεωρεί ότι οι συνθήκες της διοικητικής κράτησής του στην Ελλάδα ήταν αντίθετες προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, που ορίζει τα εξής :

«Ουδείς επιτρέπεται να υποβληθή εις βασάνους ούτε εις ποινάς ή μεταχειρίσιν απανθρώπους ή εξευτελιστικάς.»

1. Θέσεις των μερών

No 8307

Η Ελληνική Κυβέρνηση προβάλλει ένσταση απαραδέκτου που αντλείται από την μη τήρηση της προθεσμίας έξι μηνών που απαιτείται από το άρθρο 35 §1 της Σύμβασης. Ανασυνθέτοντας την χρονολογία των πραγματικών περιστατικών, η ελληνική Κυβέρνηση θεωρεί ότι ο προσφεύγων έπρεπε να προβάλει την αιτίαση που αντλείται από τις επικαλούμενες παραβιάσεις μέσα στους έξι μήνες που ακολούθησαν το τέλος της κράτησής του, όπως είχε την δυνατότητα. Εντούτοις, άσκησε την προσφυγή του ενώπιον του Δικαστηρίου πάνω από ένα έτος μετά.

Ο προσφεύγων υποστηρίζει, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις, ότι η προθεσμία έξι μηνών τρέχει από την ημερομηνία κατά την οποία η εθνική απόφαση γίνεται τελεσίδικη και συμπεραίνει ότι το επιχείρημα αυτό η Κυβέρνηση το επικαλείται άδικα στην προκειμένη περίπτωση.

2. *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η προθεσμία έξι μηνών τρέχει είτε από την τελεσίδικη απόφαση όσον αφορά την εξάντληση των εθνικών ένδικων μέσων (*Paul et Audrey Edwards κατά Ηνωμένου Βασιλείου* (αποφ.) αρ. 46477/99, 7 Ιουνίου 2001) είτε, όταν ο προσφεύγων δεν διαθέτει καμία άλλη πραγματική προσφυγή, από την ημερομηνία κατά την οποία έγιναν τα επίδικα πραγματικά περιστατικά ή ακόμα από την ημερομηνία κατά την οποία ο ενδιαφερόμενος εθίγη άμεσα από τα εν λόγω περιστατικά, έλαβε γνώση αυτών ή μπορούσε να είχε λάβει γνώση (*Gongadze κατά Ουκρανίας*, αρ. 34056/02, §155, CEDH 2005-XI, και *Younger κατά Ηνωμένο Βασιλείου* (απόφ.), αρ. 57420/00, CEDH 2003-I).

Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων από το τέλος της διοικητικής κράτησης του, ήταν ελεύθερος στην ελληνική επικράτεια, από τις 6 Σεπτεμβρίου μέχρι τις 30 Δεκεμβρίου 2007, δηλαδή για πάνω από τρεισήμισι μήνες. Όμως, από τον φάκελλο προκύπτει, χωρίς αυτό να αμφισβητείται από τα μέρη, ότι σε καμμία στιγμή ο προσφεύγων δεν διαμαρτυρήθηκε για τις κακομεταχειρίσεις τις οποίες επικαλείται, ούτε ενώπιον των ελληνικών δικαστικών αρχών, ούτε κατά την άφιξή του στην Γαλλία, τον Μάιο του 2008. Υπό τις συνθήκες αυτές, και αν υποθεθεί ακόμη ότι ο προσφεύγων μπορούσε να αμφισβητήσει εγκύρως τον πραγματικό χαρακτήρα των ενδίκων μέσων που είχε στην διάθεση του στην Ελλάδα (βλ. *mutatis mutandis*, *Tabesh κατά Ελλάδας*, αρ. 8256/07, §§ 28 έως 30, 26 Νοεμβρίου 2009), το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προθεσμία έξι μηνών αρχίζει στις 6 Σεπτεμβρίου 2007 και ότι ο προσφεύγων θα έπρεπε να του είχε

No 8307

υποβάλει την αίτηση αυτή το αργότερο στις 6 Μαρτίου 2008. Αντίθετα, ο προσφεύγων προσέφυγε στο Δικαστήριο στις 22 Σεπτεμβρίου 2008.

Επομένως, η ένσταση την οποία εγείρει η Ελληνική Κυβέρνηση είναι βάσιμη. Ως εκ τούτου, το μέρος αυτό της προσφυγής πρέπει να απορριφθεί ως εκπρόθεσμο κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§1 και 4.

2. Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι, εξαιτίας της εξαναγκαστικής προώθησής του στην Τουρκία από τις ελληνικές αρχές τον Δεκέμβριο του 2007, υπέστη απάνθρωπες και ευτελιστικές μεταχειρίσεις στην Σομαλία κατά παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης.

1. *Θέση των μερών*

Η Ελληνική Κυβέρνηση υπογραμμίζει πρώτα πρώτα ότι ο προσφεύγων δεν κατάθεσε ποτέ αίτηση ασύλου ενώπιον των αρμόδιων ελληνικών αρχών. Αυτό προκύπτει από τον φάκελλο που συνέταξαν οι αρχές κατά την διαμονή του προσφεύγοντα στην Ελλάδα, καθώς και από τις μεταγενέστερες δηλώσεις του ενώπιον των Γαλλικών Αρχών. Συνεπώς, οι Γαλλικές Αρχές δεν ενημερώθηκαν για τους κινδύνους που διέτρεχε ο προσφεύγων σε περίπτωση ενδεχόμενης προώθησής του στην χώρα καταγωγής του. Επίσης, η Ελληνική Κυβέρνηση αναφέρει ότι, από την στιγμή που ανεστάλη το μέτρο της επαναπροώθησης που αρχικά ελήφθηκε, ο προσφεύγων διέμενε ελεύθερα στην Ελλάδα. Μπορούσε λοιπόν, ως αλλοδαπός, να υποβάλει αίτηση ασύλου, σύμφωνα με τις απλές διαδικασίες που ίσχυαν, και να κάνει χρήση, σε περίπτωση άρνησης, των υπάρχοντων ενδίκων μέσων. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει επίσης ότι, όντας ελεύθερος, ο προσφεύγων αποφάσισε από μόνος του να εγκαταλείψει την ελληνική επικράτεια στις 30 Δεκεμβρίου 2007, χωρίς καμμία παρέμβαση των αρχών. Λαμβάνοντας υπόψη την ημερομηνία αναχώρησης, η Κυβέρνηση επικαλείται το απαράδεκτο της αιτίας αυτής λόγω μη τήρησης της εξάμηνης προθεσμίας.

Ο προσφεύγων εκθέτει, χωρίς περισσότερες διευκρινίσεις ότι δεν ζήτησε το προνόμιο του πολιτικού ασύλου στην Ελλάδα. Ελήφθησαν μόνον τα δακτυλικά του αποτυπώματα μετά την σύλληψή του. Έπειτα, υποστηρίζει ότι προωθήθηκε, τέλη Δεκεμβρίου 2007, από την ελληνική αστυνομία στην Τουρκία, όπου και συνελήφθηκε και φυλακίστηκε. Επιβεβαιώνει την συνέχεια της διήγησής του, όπως αναφέρεται ανωτέρω (βλ. μέρος «Ως Προς το πραγματικό»). Βασιζόμενος στο ιατρικό πιστοποιητικό της 23¹⁵

No 8307

Σεπτεμβρίου 2008, υπογραμμίζει ότι υπήρξε θύμα απάνθρωπων και ευτελιστικών μεταχειρίσεων, ιδίως στην Σομαλία.

2. *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι τα μέρη δεν συμφωνούν όσον αφορά τον τρόπο αναχώρησης του προσφεύγοντα, στις 30 Δεκεμβρίου 2007, από την Ελλάδα προς την Τουρκία. Εντούτοις, η ημερομηνία της αναχώρησης αυτής, δεν αμφισβητείται. Το Δικαστήριο διαπιστώνει λοιπόν ότι, και αν ακόμα υποθεθεί ότι ο προσφεύγων υπέστη όντως εξαναγκαστική προώθηση προς την Τουρκία, μπορούσε να το είχε αναφέρει εν πάσει περιπτώσει με την άφιξή του στην Γαλλία, ήτοι από τις 27 Μαΐου 2008 και μέχρι τις 30 Ιουνίου 2008, και να τηρήσει έτσι την εξάμηνη προθεσμία που απαιτείται από το άρθρο 35 §1 της Σύμβασης. Δεν συνέβη όμως αυτό στην προκειμένη περίπτωση, αφού η παρούσα προσφυγή εισήχθη στις 22 Σεπτεμβρίου 2008 και το Δικαστήριο κάνει δεκτή την ένσταση απαραδέκτου που εγείρει η Ελληνική Κυβέρνηση και απορρίπτει το μέρος αυτό της προσφυγής ως εκπρόθεσμο κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 1 και 4.

B. Ως προς την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 3 της Σύμβασης σε περίπτωση ενδεχόμενης προώθησης του προσφεύγοντα στην Ελλάδα

Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 3 της Σύμβασης και υποβάλλει στο Δικαστήριο αιτιάσεις κατά της Ελλάδας και της Γαλλίας. Παραπονείται για τους κινδύνους άσχημης μεταχείρισης που διατρέχει σε περίπτωση προώθησης στην Ελλάδα. Θεωρεί ιδίως ότι, δεδομένης ιδίως της προηγούμενης εμπειρίας του, μια προώθηση στην Ελλάδα θα αποτελούσε μια έμμεση επαναπροώθηση προς μια ενδιάμεση χώρα που δεν πληρεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της για προστασία των προσφύγων και των αιτούντων άσυλο.

Με επιστολή της 10^{ης} Μαρτίου 2010, η Γαλλική Κυβέρνηση πληροφόρησε το Δικαστήριο ότι με απόφαση της 31^{ης} Δεκεμβρίου 2009, ο OFRPA αναγνώρισε την ιδιότητα του πρόσφυγα στον προσφεύγοντα. Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι το καθεστώς του πρόσφυγα εμποδίζει κάθε μέτρο απομάκρυνσης του προσφεύγοντα από την Γαλλική επικράτεια. Συνεπώς, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι είναι θύμα της επικαλούμενης παραβίασης της Σύμβασης (βλ. ιδίως, *Gebremedhin [Gaberamadhien] κατά Γαλλίας*, αρ. 25389/05, §36, CEDH 2007-V).

No 8307

Το μέρος αυτό της προσφυγής πρέπει επομένως να απορριφθεί κατ' εφαρμογή των άρθρων 34 και 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Γ. Ως προς την επικαλούμενη παραβίαση από την Γαλλία του άρθρου 3 σε συνδυασμό με το άρθρο 13 της Σύμβασης

Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι δεν διαθέτει στο γαλλικό δίκαιο πραγματική προσφυγή για να αμφισβητήσει την απόφαση επανεισδοχής προς την Ελλάδα την οποία εξέδωσε ο Νομάρχης. Υποστηρίζει ότι η έλλειψη της πραγματικής προσφυγής επαληθεύεται τόσο σε νομικό επίπεδο (απουσία προσφυγής με αυτοδίκαιο ανασταλτικό αποτέλεσμα) όσο και στην πράξη (μη έγκαιρη διάθεση διερμηνέα στον ενδιαφερόμενο).

1. Θέση των μερών

α) Η Γαλλική Κυβέρνηση

Η Κυβέρνηση αναφέρεται στη Νομολογία του Δικαστηρίου και στις αρχές που έχει θεσπίσει και υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων είχε στην διάθεσή του πραγματικά ένδικα μέσα, που πληρούν τις απαιτήσεις της Σύμβασης. Διευκρινίζει ότι οι απαιτήσεις της Σύμβασης τηρούνται πράγματι από την οργάνωση της εθνικής διαδικασίας. Έτσι, όλες οι αποφάσεις που λαμβάνονται αφού κάνει δεκτή την αίτηση επανεισδοχής το Κράτος (απόφαση με την οποία γίνεται δεκτή η αίτηση επανεισδοχής και απόφαση άρνησης διαμονής που προκύπτει από την πρώτη) είναι αιτιολογημένες και κοινοποιούνται στον αιτούντα άσυλο. Η κοινοποίηση αυτή πρέπει να περιέχει, με ποινή ακυρότητας, την αναφορά των εθνικών ένδικων μέσων, δηλαδή ιδίως την διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων, πραγματικό ανασταλτικό μέσο, αν λάβουμε υπόψη την εφαρμογή που γίνεται στην πράξη, από πλευράς εθνικών δικαστηρίων (βλέπε ανωτέρω μέρος «οικείες διατάξεις των γαλλικού δικαίου») και την απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, *Υπουργός Μετανάστευσης, ένταξης, εθνικής ταυτότητας και συνανάπτυξης κατά M.Dociev*). Στην προκειμένη περίπτωση, η Κυβέρνηση παρατηρεί ότι ο προσφεύγων έκανε χρήση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων για να πετύχει την αναστολή του μέτρου προώθησης από τον διοικητικό δικαστή, και ότι ο τελευταίος έκανε δεκτή την αίτησή του. Εξάλλου, η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι εφαρμόζεται ένας υποχρεωτικός για την διοίκηση μηχανισμός σύμφωνα με τον οποίο η Διοίκηση υποχρεούται να θέτει στην διάθεση των αλλοδαπών διερμηνείς σε ορισμένα στάδια της διαδικασίας που τους αφορούν. Όσον αφορά τον προσφεύγοντα,

No 8307

φαίνεται ότι δεν συνάντησε κανένα εμπόδιο για να διατυπώσει τις παρατηρήσεις του, και ακόμα περισσότερο αυτό της γλώσσας.

β) Ο προσφεύγων

Ο προσφεύγων αναφέρει ότι το άρθρο L531-1 του Κώδικα εισόδου και διαμονής των αλλοδαπών και των αιτούντων άσυλο (CESEDA, βλ. ανωτέρω μέρος «οι οικείες διατάξεις του γαλλικού δικαίου») δεν προβλέπει προσφυγή με αυτόματο ανασταλτικό αποτέλεσμα για να αμφισβητήσει ο ενδιαφερόμενος την απόφαση επανεισδοχής του που μπορεί να εκτελεστεί αυτεπάγγελα. Ακόμα κι αν ο ενδιαφερόμενος μπορεί να προσφύγει στον διοικητικό δικαστή με αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, η προσφυγή αυτή δεν έχει αυτοδικαίως ανασταλτικό αποτέλεσμα, αντίθετα απ'ότι απαιτεί το Δικαστήριο (βλ. ιδίως προαναφερθείσα *Gebremedhin [Gaberamadhien]*). Σύμφωνα με τον προσφεύγοντα, απαγγέλλοντας μια απόφαση επανεισδοχής ο Νομάρχης διέπραξε πρόδηλη προσβολή του δικαιώματός του προσφεύγοντα σε πραγματική προσφυγή.

γ) Η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες, τρίτος παρεμβαίνων

Επανεξετάζοντας τις αρχές που ισχύουν στο γαλλικό δίκαιο επί του θέματος, η Ύπατη Αρμοστεία των Ηνωμένων Εθνών για τους πρόσφυγες, υπενθυμίζει ότι ο αιτών άσυλο πρέπει να επικοινωνήσει με την αρμόδια Νομαρχία για να ζητήσει μια προσωρινή άδεια διαμονής και να καταθέσει αίτηση ασύλου. Χάρης ιδίως στο σύστημα EURODAC, η Νομαρχία καθορίζει το Κράτος που είναι αρμόδιο για την αίτηση ασύλου σύμφωνα με τον Κανονισμό Δουβλίνο II. Σε περίπτωση απόφασης επανεισδοχής, ο αιτών άσυλο λαμβάνει κοινοποίηση των διαφόρων σταδίων της διαδικασίας. Με μια απόφαση του Οκτωβρίου του 2009, το Συμβούλιο Επικρατείας αποφάσισε ότι τα άτομα στους οποίους αρνούνται την πρόσβαση στην διαδικασία ασύλου στην Γαλλία κατ'εφαρμογή του Κανονισμού Δουβλίνο II μπορούν να έχουν πρόσβαση, μεταξύ άλλων, σε κοινωνικές παροχές και παροχές στέγασης, πράγμα που δεν συνέβαινε προηγουμένως. Σε περίπτωση απόφασης επανεισδοχής, το άτομο μπορεί να τεθεί υπό κράτηση και κανονικά έχει την δυνατότητα να επικοινωνήσει με δικηγόρο και να αμφισβητήσει την απόφαση υποβάλλοντας παρατηρήσεις στον Νομάρχη. Ωστόσο, στην πράξη, σύμφωνα με την Ύπατη Αρμοστεία, αυτό πολύ λίγες φορές είναι δυνατό. Συνάγεται ότι μόνη δυνατότητα παραμένουν τα ασφαλιστικά μέτρα που μπορεί να καταλήξουν στην

No 8307

αναστολή της απόφασης επανεισδοχής. Η Ύπατη Αρμοστέα εξηγεί επίσης ότι οι αποφάσεις που λαμβάνονται από τις Νομαρχίες κατ'εφαρμογή του Κανονισμού Δουβλίνου II αμφισβητούνται συχνά για μη τήρηση της υποχρέωσης ενημέρωσης, για έλλειψη του απαραίτητου χρόνου για την παρουσίαση των παρατηρήσεων μετά την κοινοποίηση, για χωρισμό των οικογενειών και μη τήρηση των διαφόρων προθεσμιών που έχουν θεσπιστεί με τον Κανονισμό Δουβλίνο II. Πρόσφατα, προσφεύγοντες αμφισβήτησαν επίσης τις συνθήκες που επιφυλάσσονται στους αιτούντες άσυλο στην Ελλάδα και την Πολωνία.

2. Κρίση του Δικαστηρίου

Πρώτα πρώτα το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι όταν ένα άτομο παραπονείται ότι η προώθησή του μπορεί να τον εκθέσει σε μεταχείριση αντίθετη προς το άρθρο 3 της Σύμβασης, οι προσφυγές χωρίς ανασταλτικό αποτέλεσμα δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αποτελεσματικές υπό την έννοια του άρθρου 35 §1 της Σύμβασης (βλ. ιδίως *Sultani κατά Γαλλίας*, αρ. 45223/05, §50, CEDH 2007-X). Το Δικαστήριο θεωρεί επίσης, ότι δεδομένου του μη αναστρέψιμου χαρακτήρα της ζημίας που μπορεί να προκληθεί σε περίπτωση πραγματοποίησης κινδύνου βασανιστηρίων ή κακοποιήσεων, η έννοια της πραγματικής προσφυγής υπό την έννοια του άρθρου 13 απαιτεί την δυνατότητα αναστολής εκτέλεσης ενός μέτρου απέλασης (*Jabari κατά Τουρκίας*, αρ. 40035/98, §50, CEDH 2000-VIII). Επίσης, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι σε περίπτωση απομάκρυνσης από το έδαφος, μια προσφυγή χωρίς αυτόματο ανασταλτικό αποτέλεσμα δεν ικανοποιεί τις προϋποθέσεις αποτελεσματικότητας του άρθρου 13 της Σύμβασης (*Conka κατά Βελγίου*, αρ. 51564/99, §83, CEDH 2002-I). Επιπλέον, επί του θέματος, το άρθρο 13 απαιτεί να έχει πρόσβαση ο ενδιαφερόμενος σε προσφυγή με αυτόματο ανασταλτικό αποτέλεσμα (βλ. προαναφερθείσα *Gebremedhin [Gaberamadhien]* § 66).

Στην συνέχεια, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι το άρθρο 13 της Σύμβασης δεν εφαρμόζεται παρά μόνο αν υπάρχουν ισχυρισμοί για παραβιάσεις της Σύμβασης που αποτελούν υπερασπίσιμες αιτιάσεις υπό την έννοια της νομολογίας του (βλ. π.χ., *Rotaru κατά Ρουμανίας [GC]*, αρ. 28341/95, §67, CEDH 2000-V). Στην υπό κρίση υπόθεση, το Δικαστήριο τείνει να θεωρήσει, με βάση τα στοιχεία του φακέλλου, ότι η θέση που αναπτύσσει ο προσφεύγων όσον αφορά τον κίνδυνο κακοποίησης είχε επαρκή βαθμό αξιοπιστίας ώστε να θεωρηθεί ότι ετίθετο σοβαρό θέμα υπό το πρίσμα της

No 8307

διάταξης αυτής. Το ότι ο Γαλλικός Οργανισμός Προστασίας των Προσφύγων και Απατρίδων (OFRPA) του αναγνώρισε εν συνεχεία την ιδιότητα του πρόσφυγα φαίνεται ότι επιβεβαιώνει το γεγονός αυτό. Ωστόσο, επειδή το Δικαστήριο συμπέρανε ότι ο προσφεύγων έχασε την ιδιότητα του θύματος σχετικά με την επικαλούμενη παραβίαση του άρθρου 3, τίθεται θέμα σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 13 σε συνδυασμό με την διάταξη αυτή, θέμα επί του οποίου το Δικαστήριο έχει ήδη αποφανθεί (βλ. προαναφερθείσα *Gebremedhin [Gaberamadhién]* §§ 55 και 56).

Εντούτοις, το Δικαστήριο δεν κρίνει απαραίτητο να αποφανθεί ως προς αυτό στην παρούσα υπόθεση, αφού η αιτίαση είναι απαράδεκτη για τους ακόλουθους λόγους.

Πράγματι το Δικαστήριο σημειώνει, με τον προσφεύγοντα, ότι το γαλλικό δίκαιο προβλέπει την εκτέλεση αυτεπαγγέλτως της απόφασης επανεισδοχής που έλαβαν οι Αρχές σύμφωνα με τον Κανονισμό Δουβλίνο II (βλ. ανωτέρω το άρθρο L 531-1 του Κώδικα CESEDA), καθώς και το ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων δεν έχει ανασταλτικό αποτέλεσμα.

Ωστόσο, δεν μπορούμε παρά να διαπιστώσουμε ότι στην υπό κρίση υπόθεση, ο προσφεύγων έκανε χρήση της αίτησης ασφαλιστικών μέτρων (ελευθερίας) για να πετύχει την αναστολή, από πλευράς διοικητικού δικαστή, του μέτρου προώθησης, και ότι ο δικαστής που επιλήφθηκε της υπόθεσης, εν προκειμένω ο Δικαστής Ασφαλιστικών Μέτρων του Διοικητικού Πρωτοδικείου της Τουλούζης, έκανε πράγματι δεκτή την αίτησή του, με απόφαση που εξέδωσε στις 26 Ιανουαρίου 2009. Με την απόφαση αυτή, που βασίζεται κυρίως στους ισχυρισμούς για μη τήρηση από την Ελλάδα των διεθνών της υποχρεώσεων σε θέματα ασύλου, ο Διοικητικός δικαστής ανέστειλε την εκτέλεση της απόφασης Νομάρχη που είχε αρνηθεί στον προσφεύγοντα την διαμονή και διέταξε τον Νομάρχη να του χορηγήσει προσωρινή άδεια διαμονής. Έτσι και χωρίς να παρίσταται λόγος να εξετάσει το Δικαστήριο τους ισχυρισμούς περί μη τήρησης της υποχρέωσης πληροφόρησης του ενδιαφερομένου κατά την διαδικασία επανεισδοχής, το Δικαστήριο δεν μπορεί παρά να διαπιστώσει ότι ο προσφεύγων μπόρεσε να αμφισβητήσει την απόφαση του Νομάρχη για μεταφορά του στην Ελλάδα, ασκώντας μια προσφυγή που κατέληξε στην αναστολή αυτής, ανεξαρτήτως του προσωρινού μέτρου που υποδείχθηκε στην Κυβέρνηση. Φαίνεται λοιπόν ότι ο προσφεύγων έκανε χρήση μιας αποτελεσματικής προσφυγής

No 8307

στην προκειμένη περίπτωση, χωρίς το Δικαστήριο να είναι σε θέση, υπό τις ειδικές περιστάσεις της παρούσας υπόθεσης, να αποφανθεί ως προς την φύση και τον ανασταλτικό χαρακτήρα μιας τέτοιας προσφυγής.

Επομένως, η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ'εφαρμογή του άρθρου 35 §§ 3 και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την αίτηση απαράδεκτη.

Claudia Westerdiek

Peer Lorenzen

Γραμματέας

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο

Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα